

had herkend. Naar aanleiding van de bronzen deur schreef hij hem een Christusfiguur en een St. Reparata toe, die oorspronkelijk van de oude, in 1587 afgebroken, Domfassade moeten zijn.

Zij werpen tevens een nieuw licht op den kunstenaar. Hij geeft hier n.l. een zeer persoonlijke opvatting. Tot dan was in de Gothiek het gewaad beslissend geweest voor de vorming van het beeld. Dit gewaad verborg het lichaam. Andrea nu, gaat juist van het lichaam uit en drapeert dit. Wel is de structuur nog Gothisch, het eene been is zijwaarts gestrekt en ook ver- toont het kleed een stroom van vloeiende lijnen, maar het lichaam is nu hoofdzaak bij de vorming van het beeld.

Hetzelfde wat we in zijn bronzen deur zagen, een liefde voor het materiaal, de weeke was, toont hij ook hier bij het marmer.

Dit is naar ik meen een typisch Italiaansch verschijnsel. Het ontstoffelijke waar de kunstenaar ten Noorden van de Alpen naar streeft, vooral in de bouwkunst, kent de Zuiderling niet. Zijn kunst is sterker aan de aarde gebonden. De schoonheid van deze wereld houdt hem meer gevangen.

Giovanni Pisano heeft dit wanneer hij de Domfassade bouwt te Siena. Ondanks Fransche, Gothische motieven, geeft hij daar toch een eigen schep- ping, waarin sterke horizontale accenten het Noordelijk vertikalisme breken.

Ook Andrea gaat in zijn beelden meer architecturaal te werk. Hij bouwt ze op, construeert ze in het marmer.

De contour vormt een mooie eenheid waardoor er rust en harmonie uitgaat van deze beelden. Zij zijn waardig en ernstig, toch mild en zacht. De hoofden zijn mooi op het lichaam geplaatst. Het geheel is van een zeker- heid en rijpheid die we ook in zijn andere werk konden aanwijzen.

Deze figuren staan op de stijlfaze van de Johannes-reliëfs aan de deur. Ze zijn waarschijnlijk vóór de Deugden ontstaan. Hieruit volgt een dateering van $\pm$ 1330.

Opvallend is, dat bij de vrije sculptuur Andrea's principes door zijn volge- lingen niet direct worden overgenomen en verder ontwikkeld. Figuren aan den Campanile, die overigens nog wel zijn invloed verraden, vertoonen juist weer meer een behagen in het 't lichaam-verbergende gewaad.

Zetten wij naast Andrea's beelden de Madonna, die Nino, zijn zoon, voor S. Maria Novella te Florence maakte, dan zien we daar een geheele andere opvatting. Nino werkt hier beslist Gothiseerend, waarschijnlijk wel onder Franschen invloed. De sierlijke lijn is hoofdzaak geworden. Er zit daardoor iets gekunstelds in dit werk. In de houding van het hoofd is iets gezochts.

We krijgen bij Andrea den indruk of hij zijn figuren meer van binnen uit opbouwde, bij Nino is het of alleen de buitenkant van het beeld van belang is. Het is daardoor minder architecturaal gezien. Dit is wellicht ook de oorzaak dat Moeder en Kind niet een eenheid samen vormen en de con- tour is verbroken.